

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֻד

פְּרֻשֵׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרִסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ח - חֲלָק ה'

קוֹנְטֵרִס 515

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הַרְמוֹחַ"ל וְהַזְהַר

שכנג

ד: שְׁלֵא יְהִיֶה הַלְמוּד הַזֶּה לֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס בְּשׁוּם צַד צְפוּי שְׂכָר אוֹ לְשׁוּם צַד מַחְשָׁבָה וּפְנִיָה אַחֲרַת חֲלִילָה, כִּי אִם רַק לְתַקּוּן הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְתַקּוּן כָּל יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרָם וְלֹא יְהִיֶה לָהֶם שְׂכָר מִזֶּה כִּי אִם לְזָכוֹת לַעֲשׂוֹת עוֹד תַּקּוּנִים כְּאֵלֶּה וְכְאֵלֶּה וּלְיַחַד קוֹדֶשׁ אֲבִי הַיּוֹם הוּא וְשְׂכִינְתִּיהָ וּלְתַקּוּן כָּל יִשְׂרָאֵל.

ה: שְׂאֵם חֶסֶד וְשְׁלוֹם אֵיזָה אֲנִס אוֹ טְעוֹת אוֹ שְׂכָחָה יֶאֱרַע לְהַפְסִיק הַלְמוּד הַזֶּה בְּאֵיזָה צַד שְׂיִהְיֶה, לֹא יַעֲשֶׂה הַפְּסִק זֶה שׁוּם רֶשֶׁם רַע לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה כָּלֵל וְעַקֵּר, וְיִהְיֶה מַעֲשִׂיהֶם בַּלְמוּד הַזֶּה רַק לְתַקּוּן וְלֹא לַעֲוֹת כָּלֵל וְעַקֵּר.

ו: שְׂיִוְכְלוּ לְצַרֵּף לַלְמוּד הַזֶּה הַלְמוּד הַכְּלָלִי שֶׁל כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבֵּי מִשָּׁה חַיִּים רַבִּים גַּר"ו, הַלְמוּד שֶׁהוּא לוֹמֵד בְּיִשְׁבִּיבָה בְּחֻצֵי הַיּוֹם.

ז: שְׂיִוְכְלוּ כָּל אֶחָד מֵהַחֲבָרִים לְזָכוֹת לַפְּעֻמִּים גַּם לְאַחַר אֲשֶׁר לֹא מְכַלֵּל הַחֲבָרָה הַקְּדוּשָׁה הוּא. שְׂיִוְכַל לְלַמֵּד בְּמִקּוּמוֹ בְּשַׁעֲתוֹ וּיַחֲשֹׁב כְּאֵלּוֹ לְלַמֵּד אֶחָד מֵהַחֲבָרִים הַקְּדוּשִׁים עִצְמָם.

ח: קָבְלוּ עֲלֵיהֶם לְחַבֵּר גַּם כֵּן יוֹם בְּלִילָה בַּלְמוּד הַזֶּה.

ט: שְׁלֵא יַחֲשֹׁב הַלְמוּד הַזֶּה לְשׁוּם אֶחָד מֵהַחֲבָרִים לְתַקּוּן פְּרָטִי אֲפִלּוּ לְכַפֶּרֶת עֲוֹנוֹת, רַק תִּהְיֶה בּוֹ הַכּוֹנֵה שְׁלֵמָה לְגַמְרֵי לְתַקּוּן הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה וּלְתַקּוּן כָּל יִשְׂרָאֵל.

י: שְׁלֵא יְהִיֶה שׁוּם זְמַן קְבוּעַ לְשׁוּם אֶחָד מֵהַחֲבָרִים לַלְמוּד הַזֶּה, אֲלֵא כָּל אֶחָד יְבוֹא כְּכֹל אֹתוֹ נִפְשׁוֹ בְּזְמַן שְׂיִהְיֶה בִּיכְלָתוֹ.

יְהִיֶה הַחֲתוּמִּים כּוֹרְתֵי אֲמוּנָה עַל הַבְּרִית הַזֶּה:

כְּבוֹד יִשְׂרָאֵל חֲזָקִיָּה בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ רַבֵּי מִיכָל טְרַוּיִס, כְּבוֹד יִצְחָק בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבֵּי שְׁבַתֵי מַרְיָנִי, כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַחֲשׁוּב רַבֵּי יְקוּתִיאֵל בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַרְבֵּי רַבֵּי יְהוּדָה לֵיב מוּיְלֵנָה, כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַחֲשׁוּב רַבֵּי יַעֲקֹב יִשְׂרָאֵל בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ הַחֲשׁוּב רַבֵּי אַבְרָהָם חֲזַק, כְּבוֹד שְׁלֵמָה בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ רַבֵּי אַבְרָהָם דִּינָה, כְּבוֹד מִיכָל בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ גַד טְרַוּיָנִי, כְּבוֹד יַעֲקֹב חַיִּים בֶּן כְּבוֹד מוֹרְנוּ רַבֵּי אֲשֶׁר קְאֶסְטִיל פְּרָאֲנְקוֹ.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מפעל הזוהר העולמי

טרנס קליטת שיעור חדש

בס"ד

מס' טלפון 2. _____

מס' טלפון 1. _____

שם הרב 1. _____

מס' טלפון 2. _____

מס' טלפון 1. _____

שם איש קשר 2. _____

מס' טלפון 2. _____

מס' טלפון 1. _____

נושא השיעור _____

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

יום א'

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

יום ב'

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

יום ג'

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

יום ד'

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

יום ה'

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

יום ו'

כמה משתתפים _____

עד - _____

מ - _____

שעות: _____

שבת ק'

הערות _____

טלפון 2 _____

טלפון 1 _____

שם _____

פרטי הורים

"מפעל הזוהר העולמי" "שע"י "חברת מזכי הרבים העולמי" רחוב הנל לכיש 24/8 – רמת בית שמש 99093 טל: 054-843-6784 פקס: 02-995-1300

אנשי קדש, ויהיו כלם מזמנים בכל הצדדים של קדש למעלה ולמטה.

דבר אחר אלה מועדי ה', מה זה מועדי ה'? רבי שמעון אמר, הם מה', שבו נקשרו ממטה למעלה וממעלה למטה. כלם קשורים בו, וכלם מתעטרים (ומזמנים) (ומתאחדים) להקשר קשר אחד בקשר של המלך. מה הטעם? כמו שמלך יורש את האב והאם, ואחוז באותו קדש ומתעטר בהם. (בשביל) כך כל אותם שאחוזים במלך צריכים להזדמן לאותו מקום עליון שנקרא קדש, כדי שכלם יתאחדו כאחד (למלך). ועל כן נקרא מועדי ה', ואחר כך מקראי קדש שהרי בהם מתעטר במלך.

אשר תקראו אתם במועדים, שני חלקים יש לישראל בהם. אם מצד המלך - יש לישראל חלק עליון בו, שכתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם וגו', (שם לב) כי חלק ה' עמו. ואם מצד העליון של קדש - יש לישראל חלק עליון בו, שכתוב ואנשי קדש תהיו לי, וכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה'. ועל כן ראוי לכם לזמן אותם ולתקן לפניהם שמחה וסעודה ולשלמה בהם. וכי שמוזמן לאחר (לאורח), צריך להראות לו שמחה ופנים מאירות לעטר (לשמח) את אורחו של אותו האורח. למלך שהזמין אורח יקר, אמר לבני היכלו: כל שאר הימים הייתם כל אחד בביתו, זה עושה עבודתו, וזה הולך עם סחורתו, וזה הולך בשדהו. פרט לאותו יום שלי, שכלם מתעוררים (מזמנים) לשמחתי. עכשו הזמנתי אורח עליון ויקר,

כדין אתקיננו סעודתא, וחדו, דהא לכו אתחזי, בגין דאתון אתקרון אנשי קדש, ויהון פלהו (ד' צ"ד ע"א) זמינן בכל סטרין דקדש לעילא ותתא.

דבר אחר (ויקרא כ"ג) אלה מועדי יי'. מהו מועדי יי'. רבי שמעון אמר, מיי' אינון. דביה אתקשרו מתתא לעילא, ומעילא לתתא, פלהו ביה מתקשרון, ומתעטרון (ס"א ומתעטרון) (נ"א ומתאחדון) פלהו, לאתקשרא קשרא חד בקשרא דמלפא. מאי טעמא. כמה דמלפא ירית לאבא ולאימא, ואחיד בההוא קדש, ואתעטר בהו. (בגין) כך כל אינון דאחידן ביה במלפא, בעיין לאזדמנא בההוא אתר עלאה דאקרי קדש, בגין דיתאחדו כלהו כחדא (למלפא). ועל דא מועדי יי' אקרי, ולבתר מקראי קדש, דהא בהו אתעטר במלפא.

אשר תקראו אותם במועדים, תרין חולקין אית לישראל בהו אי מסטרא דמלפא, חולקא עלאה אית לישראל ביה, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם וגו', (דברים לב) פי חלק יי' עמו. ואי מסטרא עלאה דקדש, חולקא עלאה אית לישראל ביה, דכתיב ואנשי קדש תהיו לי, וכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי'. ועל דא לכו אתחזי לזמנא להו, ולתקנא קמיייהו חדוותא וסעודתא ולמחדי בהו.

זמאן דמוזמן לאחרא (ס"א לאחרא), בעי לאחזאה ליה חידו, ואנפין נהירין לעטרא (נ"א לנבא) אורחיה דההוא אושפיזא. למלפא דזמין אושפיזא וקירא, אמר לבני היכליה, כל שאר יומין הויתון כל חד וחד בביתיה, דא עביד עבידתיה, ודא אזיל בסחורתיה, ודא אזיל בחקליה. פר ההוא יומא דילי, דכלכוון מתערין (ס"א מתעטרין) בחדוותא דילי, השתא זמינית אושפיזא עלאה ויקירא,

מתערין (ס"א מתעטרין) בחדוותא דילי, השתא זמינית אושפיזא עלאה ויקירא,

איני רוצה שתשתדלו בעבודה, ולא בסחורה, ולא במדבריות, אלא כלם הזדמנו, כמו שאותו יום שלי, והתקינו עצמכם לקבל את אותו אורח בפנים מאירות, בשמחה ובתשבות. התקינו לו סעודה נכבדה כדי שיהיה מזדמן אלי בכל הצדדים.

כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, כל שאר הקמים אתם משתדלים בעבודה ובסחורה, פרט לאותו יום שלי. עכשו אורח עלינו ונקר הזמנתי אתם קבלו אותו בפנים מאירות, הזמינו אותו, תקנו לו סעודות עליונות, שלחנות ערוכים, כמו שאותו היום שלי. משום כך, תקראו אתם במועדים.

בא ראה, בשעה שישראל למטה שמחים במועדים הללו ומשבחים שבח לקדוש ברוך הוא, עורכים שלחנות, מתקנים עצמם בכלי נכבדים, המלאכים העליונים אומרים: מה טיבם של ישראל בכך? אומר הקדוש ברוך הוא, אורח עלינו יש להם ביום הזה. אומרים: ולא שלך הוא, מאתו מקום שנקרא קדש? אומר להם: וכי ישראל אינם קדש, ונקראים קדש? ! להם ראוי להזמין את האורח שלי, אחד מהצד שלי, שהרי הם דבקים בי, ואחד מצד של קדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה'. הואיל וישראל נקראים קדש, ודאי שהוא אורח שלהם, משום שהזמנת האורח הזה היא מקדש, שכתוב מקראי קדש. פתחו כלם ואמרו: (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

שרשה הם מזמנים מקדש, ולא יותר: חג המצות, וחג השבועות, וחג הסוכות. אמר לו רבי אבא, שהוא ודאי נקרא קדש, שכתוב

לא בעינא דתשתדלון בעבידתא, ולא בסחורתא, ולא במדבריי, אלא כלכו אזדמנו, כגוונא דההוא יומא דילי, ואתקינו גרמיכו לקבלא לההוא אושפיזא, באנפין נהירין, בחדותא בתושבחתא. אתקינו ליה סעודתא וקירא, בגין דיהא זמיני דילי בכל סטרין.

כך אמר קדשא בריה דלישראל, בני, כל שאר יומין אתון משתדלי בעבידתא בסחורתא, בר ההוא יומא דילי. השתא אושפיזא עלאה ונקרא זמינית, אתון קבילו ליה, באנפין נהירין, זמינו ליה, אתקינו ליה סעודתי עלאי, פתורי מסדרן, כגוונא דההוא יומא דילי. בגין כך תקראו אותם במועדים.

הא חזי, בשעתא דישראל לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריה דהוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמייהו במאני יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן דישראל בכך. קדשא בריה דהוא אמר, אושפיזא עלאה אית לון יומא דא. אמרי ולאו דילך הוא, מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש גינהו, ואקרונ קדש, לון אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל ליני, הואיל וישראל אקרונ קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתוב מקראי קדש. פתחו כלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

תרתא אינון זמינין מקדש, ולא יותר. חג המצות, וחג השבועות, וחג הסוכות. אמר ליה רבי אבא, וכי שבת לאו מקדש הוא זמין. אמר ליה לאו, בתרי סטרין, חד, דהוא וכי שבת אינה מקדש מזמנת? אמר לו, לא, בשני צדדים, אחד -

שמות לא) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. ואחד - ששבת אינה זמינה, שהרי ירשתו היא ודאי. ירשה של קדש הוא יורש ואינו זמן, ועל כן כלם מזמנים בקדש, ומתקשרים בשבת ומתעטרים בו. בו. בזה היום השביעי מתעטר בו, ועל כן שבת אינה מזמנת.

בן שוכנס לבית אביו ואמו ואכל ושתה בשעה שהוא רוצה. למלך שהיה לו בן יחיד, חביב נפשו, נתן לו שושבין לשמר אותו ולהתחבר עמו. אמר המלך, נאה הוא להזמין את השושבינים הללו של בני ולהראות את הכבוד והחביבות שלי עמם. הזמין את השושבינים הללו. הבן לא ראויו לזמן, אלא להכנס ולאכל ולשתות בבית אביו בשעה שהוא רוצה. זהו שכתוב (שם טו) מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש. נאדר בקדש ודאי, כבן שהתמקן (השתחוק) באביו נאדר בקדש, ולא מזמן מהקדש.

ששת ימים תעשה מלאכה. ששת ימים מה מעשיהם? אמר רבי יוסי, כתוב כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ, ולא כתוב בששת, והרי פרשנה, וכל יום ויום עושה מעשהו, ונקראים ימי מלאכה.

אמר רבי יצחק, אם כן, למה נקראו ששת ימי חל? למה חל? אמר רבי יוסי, עכשו מתנהג העולם על ידי השלוחים שלהם, משום כן נקראים ימי חל.

רבי חייא אמר, משום שמתר לעשות בהם עבודה, ומשום כן לא נקראים קדש, ומי שלא נקראים קדש, נקראים חל, ועל כן התקינו החברים בהבדלה, בין קדש לחל. מה ההבדלה פאן?

ודאי קדש אקרי, דכתיב, (שמות לא) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. וחד, דשבת לאו זמין הוא, דהא ירותא דיליה הוא ודאי. ירותא דקדש הוא ירית, ולא זמיני. ועל דא כלהון זמינין בקדש, ומתקשרין בשבת, ומתעטרין ביה. בהאי, יומא שביעאה אתעטר ביה, ועל דא שבת לאו זמין הוא.

לברא דעאל לביתא דאבוי ואמיה, ואכל ושתה, בשעתא דהוא בעי. למלפא דהיה ליה ברא יחידאי, חביבא דנפשיה, יהב ליה שושבינא לנטרא ליה, ולא תחברא בהו. אמר מלפא, יאות הוא לזמנא לאלין שושבינין דברי, ולא חזאה יקרא וחביבותא דילי בהו, זמין לון להני שושבינין. ברא לא אתחזי לזמנא, אלא למיעל ולמיכל ולמשתי בביתא דאבוי, בשעתא דאיהו בעי. הדא הוא דכתיב, (שמות טו) מי כמכה באלם ה' מי כמכה נאדר בקדש, (דף צ"ד ע"ב) נאדר בקדש ודאי, כבר דאתתקן (ס"א דאתתקן) באבוי, נאדר בקדש, ולא זמין מקדש.

ששת ימים תעשה מלאכה, ששת ימים מאי עבידתיהו. אמר רבי יוסי, כתיב כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ, ולא כתיב בששת. והא אוקמוה, וכל יומא ויומא עביד עבידתיה, ואקרון יומי מלאכה. אמר רבי יצחק אי הכי אמאי אקרון ששת ימי חול, אמאי חול. אמר רבי יוסי, השתא אתנהיג עלמא על ידא דשלוחיהו, בגין כן יומי חול אקרון.

רבי חייא אמר, בגין דשרי למעבד בהון עבידתא, ובגין דא לא אקרון קדש. ומאן דלאו אקרון קדש, חול אקרון. ועל דא אתקיננו חברייא בהבדלה, בין קדש לחול. מאי הבדלה

הַכֹּא. אֶלֶּא קֹדֶשׁ מְלָה בְּגֵרְמִיהָ הוּא, וְשֹׂאֲרָא מְגִיָּה אֲתִינִין. וְעַל דָּא אֲלִין לְעוֹבְדָא, וְאֲלִין לְנִטְרָא. וְאִמְתִּי אֲשֶׁתְּכַח נְטִירוֹ בְּהוּ. פֶּד זְמִינִין מְקֹדֶשׁ.

אֶלֶּא קֹדֶשׁ הוּא דְּכֹר בְּעֶצְמוֹ, וּמִתְחִילוֹת מְמַנְו הַאוֹתִיּוֹת. וְעַל כֵּן אֵלּוֹ לְמַעֲשֶׂה, וְאֵלּוֹ לְשֹׁמֵר. וּמִתִּי נִמְצְאָת בְּהֵם שְׁמִירָה? כְּשִׁמְזַמְנִים מְקֹדֶשׁ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, חֲדוּתָא וּנְטִירוּתָא דְיוֹמָא דְשִׁבְתָּא עַל פְּלֵא הוּא, וּבְגִין דְּהָאֵי יוֹמָא אֲתַעֲטֵר בְּאַבָּא וְאִימָא, וְאֲתוּסְפָה קֹדְשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ, מַה דְּלֹא אֲשֶׁתְּכַח הָכִי בְּשֹׂאֲר יוֹמִי, דְּהָא הוּא קֹדֶשׁ, וְאֲתַעֲטֵר בְּקֹדֶשׁ, וְאוּסְיָה קְדוּשָׁה עַל קְדוּשְׁתִּיהָ. בְּגִין כֵּן הָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא דְעֵלְאֵי וְתַמְאֵי, פְּלֵא חֲדָאן בִּיהָ. מְלִי בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ עֲלָמִין. פְּלֵהוּ מְגִיָּה אֲתַקְנּוּ (נ"א אֲתַנּוּ), בְּהָאֵי יוֹמָא נִיחָא דְעֵלְאֵי וְתַמְאֵי. בְּהָאֵי יוֹמָא נִיחָא דְחַיִּיבֵיא דְגִיְהֵנָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הַשְּׂמִיחָה וְהַשְּׁמִירָה שֶׁל יוֹם הַשְּׁבִתָּה הֵם עַל הַכֹּל, וּמִשׁוּם שֶׁהַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּאַבָּא וּבְאִמָּא, וְנוֹסְפֶת קֹדְשָׁה עַל קֹדְשָׁתוֹ, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּשֹׂאֲר הַיָּמִים, שֶׁהֵרִי הוּא קֹדֶשׁ וּמִתְעַטֵּר בְּקֹדֶשׁ, וּמוּסְיָה קֹדְשָׁה עַל קֹדְשָׁתוֹ, מִשׁוּם כֵּן הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׂמִיחָת הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, פְּלֵם שְׂמִיחִים בּוֹ, מִמְּלֵא בְּרַכּוֹת בְּכֹל הַעוֹלָמוֹת. פְּלֵם נִתְקַנּוּ (נ"ב) מְמַנּוּ. בַּיּוֹם הַזֶּה מְנוּחַת הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. בַּיּוֹם הַזֶּה מְנוּחַת הַרְשָׁעִים בְּגִיְהֵנָם.

רַמְבַּמֵּי דְעֵבֵד הַלּוּלָא לְבְרִיהָ יַחֲדָאֵי, אַעֲטֵר לִיהָ בְּעֵטְרָא עֲלָאָה, מְנִי לִיהָ מְלֶפָא עַל פְּלֵא. בְּהָאֵי יוֹמָא חֲדוּתָא לְכֻלָּא. חַד סַנְטִירָא דְאֲתַפְקֵד עַל דִּינָא דְכַנִּי נְשָׂא, הוּוּ בִּיְדֵיהָ גּוּבְרִין דְּבַעֲיִין קְטוּלָא, גּוּבְרִין דְּבַעֲיִין לְאֵלְקָאָה. בְּגִין יִקְרָא דְהָאֵי יוֹמָא דְחֲדוּתָא דְמְלֶפָא, שְׂבִיק דִּינּוּי, וְנִטֵּר לְחֲדוּתָא דְמְלֶפָא. כֵּן הוּוּא יוֹמָא, הַלּוּלָא דְמְלֶפָא בְּמִטְרוּנִיתָא, חֲדוּתָא דְאַבָּא וְאִימָא עֲלֵיהָ, חֲדוּתָא דְעֵלְאִין וְתַמְאִין. בְּחֲדוּתָא דְמְלֶפָא, פְּלֵהוּ חֲדָאן, וְלֹא יַצְטַעְרוּן בִּיהָ. עַל דָּא כְּתִיב (ישעיה

ח) וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג. מָאֵי עֲנָג. עֲנָג לֹא אֲשֶׁתְּכַח אֶלֶּא לְעִילָא בְּאַתֵּר דְּקֹדֶשׁ עֲלָאָה שְׂאֲרִי. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל יְיָ. דְּהָאֵי עֲנָג עַל יְיָ הוּא. וְהָאֵי יוֹמָא דְהוּא הַלּוּלָא דְמְלֶפָא, אֲתַעֲטֵר בְּהוּוּא עֵטְרָא דְעֲנָג הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג. מַה דְּלֹא אֲשֶׁתְּכַח הָכִי בְּשֹׂאֲר יוֹמִין.

לְמַלְךָ שְׁעֵשֶׂה הַלּוּלָא לְכַנּוּ הַיַּחֲדָאֵי, עֲטֵר אוֹתוֹ בְּעֵטְרָה עֲלִיּוֹנָה, מְנֵה אוֹתוֹ הַמְלָךְ עַל הַכֹּל. בַּיּוֹם הַזֶּה שְׂמִיחַת הַכֹּל. שׁוֹטֵר אַחַד שֶׁהִיא מְפַקֵּד עַל דִּינִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם, הִיּוּ בִּידוֹ גְּבָרִים שְׂצִרִיכִים הִרְיָגָה, וּגְבָרִים שֶׁהִיּוּ צְרִיכִים לְהִלְקָאָה. בְּשִׁבְלֵי כְּבוֹד הַיּוֹם הַזֶּה שֶׁל שְׂמִיחַת הַמְלָךְ עוֹזֵב אֶת דִּינּוּי, וְשׁוֹמֵר אֶת שְׂמִיחַת הַמְלָךְ.

כֵּן אוֹתוֹ הַיּוֹם, הַלּוּלָת הַמְלָךְ עִם הַגְּבִירָה, שְׂמִיחַת הָאֵב וְהָאֵם עֲלֵיו, שְׂמִיחַת הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. בְּשְׂמִיחַת הַמְלָךְ פְּלֵם שְׂמִיחִים, וְלֹא יַצְטַעְרוּ בּוֹ. עַל זֶה כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג. מַה זֶה עֲנָג? עֲנָג לֹא נִמְצָא אֶלֶּא בְּמִקּוֹם שְׁשׁוּרָה הַקֹּדֶשׁ הַעֲלִיּוֹן, כְּמוֹ שְׂנֵאמַר אַז תִּתְעַנַּג עַל ה' שֶׁהֵרִי עֲנָג הוּא עַל ה'. וְהַיּוֹם הַזֶּה שֶׁהוּא הַלּוּלָת הַמְלָךְ, מִתְעַטֵּר בְּאוֹתָהָ עֲטֵרָה שֶׁל עֲנָג. זֶהוּ שְׂכַתוּב וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנָג, מַה שְּׂאִין נִמְצָא כֵּן בְּשֹׂאֲר הַיָּמִים.

ביום הזה שלש סעודות צריכים
בני המלך לזמן ולערך שלחנות
בשביל כבוד המלך, כמו
שבארנו. וכשמזדמן בו חג או
זמן, לא יסדר אדם שני שלחנות
בכל סעודה, אחד לשבת ואחד
לאורח, משום שכתוב (שמואל א-ב ט)
על שלחן המלך תמיד הוא אכל,
ההנאה היא בשלחן המלך לאותו
האורח שבא אליו. ועל כן צריך
אדם לערך שלחן שלם למלך,
והוא נתן ממנו לאורח.

אמר רבי אלעזר, הסעודה
השלישית של שבת, כשנקרה בה
אורח, האם עוזבים אותה או לא
עוזבים אותה? אם לא עוזבים
אותה, נמצא האורח דחוי
משלחן המלך. ואם עוזבים
אותה, נמצא פגם בשלחן המלך.
אמר לו רבי שמעון אביו, למלך
שנקרה לו אורח, ולקח מאכל
מלפניו והעלהו לאורח. נמצא,
אף על גב שהמלך לא אכל עמו
- ממאכל המלך הוא אוכל,
והמלך נתן לו לאכל. וכל זה
משום שהוא אורח המלך. ובבית
רב המנונא סבא לא חוששים
לאורח בשעה זו, ואחר כך
עורכים שלחן לאורח.

ביום הזה אסור דבור, זהו שכתוב
(ישעיה נח) ממצא חפצך ודבר דבר.
ושינונו, חפצך כתוב, משום
שביום זה נקשרת בו כל האמונה.
אמר לו רבי אלעזר, ואיך אנו
עושים שלא לערך (לסלק) סעודת
המלך לאורח, שהרי ארבעה
עשר שחל להיות בשבת, עולה
סעודת המלך לפסח, אף על גב
שאינו האורח שלו.

אמר לו, כך אני אומר, שאם הוא
האורח שלו - (כל אותו יום) יכול
להעלות אותו, ואם לא - אינו

בהאי יומא, תלת סעודתאן בעיין בגי מלפא,
לזמנא, ולסדרא פתורי. בגין יקרא
דמלפא, פמה דאוקימנא. וכד אזדמן ביה
חגא, או זמנא, לא יסדר בר נש תרי פתורי
בכל סעודתא, חד לשבת, וחד לאושפיזא,
בגין דכתיב, (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד
הוא אכל, ספוקא הוא בפתורא דמלפא,
לההוא אושפיזא דאתיא ליה. ועל דא בעי
בר נש לסדורי פתורא שלימא למלפא, והוא
יהיב מיניה לאושפיזא.

אמר רבי אלעזר, סעודתא תליתאה דשבת,
פד אערע ביה אושפיזא, שבקין ליה או
לא שבקין ליה, אי לא שבקין ליה, אשתכח
אושפיזא דחייא מפתורא דמלפא, אי שבקין
ליה, אשתכח פגימו בסעודתא דמלפא.

אמר ליה רבי שמעון אבוי, למלפא דאיערע
ביה אושפיזא, ונטיל מיכלא מקמיה,
וסלקא לאושפיזיה, אשתכח אף על גב
דמלפא לא אכל עמיה, ממיכלא דמלפא קא
אכיל, ומלפא יהיב ליה למיכל. וכל דא, בגין
דהוא אושפיזיה דמלפא. ובבי רב המנונא
סבא, לא חיישי לאושפיזא בשעתא דא,
ולבתר מסדרי פתורא לאושפיזא.

בהאי יומא מלולא אסיר, הדא הוא דכתיב,
(ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, ותנן
חפצך פתיב, בגין דהאי יומא כל מהימנותא
אתקשר ביה.

אמר ליה רבי אלעזר, והיך עבידנא דלא
לסדרא (ס"א לסלקא) סעודתא דמלפא
לאושפיזא, דהא ארביסר דחל להיות בשבת,
סלקא סעודתא דמלפא לפסחא, אף על גב
דלאו איהו אושפיזיה.

אמר ליה הכי אמינא דאי הוא אושפיזיה, (כל ההוא יומא) יכלא לסלקא ליה,

וְאִי לָאוּ לָא סְלִקָא לִיה. וְאִי נִימָא דִּי"ד דְּחַל
(דף צ"ה ע"א) **לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, אֲתַדְחִיָּיא סְעוּדָתָא**
דְּמַלְפָא מִקְמֵי סְעוּדָתָא דְּפִסְחָא. שְׂאֲנִי פִסַּח,
דְּסְעוּדָתָא דְּשַׁבָּת אֲתַדְחִיָּיא בְּכַמְה גְּוֹנִין. חַד,
בְּגִין מִצּוֹת וּמְרוּרִים, דְּבַעֵי בַר נֶשׁ דִּישְׁתַּכַּח
תְּאִיבָא. וְחַד, בְּגִין פִּסַּח וְהָא נְהָמָא לָא אֲשַׁתַּכַּח
מו' שְׁעוֹת וּלְמַעְלָה, דְּסְדוּרָא דְּפִתּוּרָא בְּלֹא
נְהָמָא, לָאוּ הוּא סְדוּרָא.

וְאִי תִימָא בְּחַמְרָא, חַמְרָא שְׂאֲרִי, בְּגִין דְּתֵאִיב
(ס"א דגריד ס"א דגביר) **לְבָא. אָבַל מִיּוּמֵי אֲשַׁתְּדַלְנָא**
דְּלֹא בְּטִילְנָא סְעוּדָתָא דְּשַׁבָּת, אֲפִילוּ אִינוּן
יּוּמֵי, דְּאֲשַׁתַּכַּח בֵּיה. בְּהַאי יּוּמָא חֲקַל דְּתַפּוּחִין
קַדִּישִׁין אֲתַבְּרָךְ, וּמִתַּבְּרַכֵּן עֲלֵאִין וְתַתֵּאִין,
וְהַאי יּוּמָא קְשׁוּרָא הוּא דְּאוּרֵייתָא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, הֲכִי הוּוּ עֵבִיד רַבִּי שְׁמַעוֹן,
בְּזַמְנָא דְּאִסְתַּלַּק סְעוּדָתָא דְּשַׁבָּתָא,
מְסִדֵּר פְּתוּרִיה וְאֲשַׁתְּדַל בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה,
וְהוּוּ אָמַר הָא סְעוּדָתָא דְּמַלְפָא דִּייתִי לְמִיכַל
גְּבַאי. בְּגִינֵי כֵךְ, שַׁבָּת, אֲשַׁתַּכַּח בְּכֹלָא עַדִּיף
מִכָּל זְמַנִּין וַחֲגִין, וְאִקְרִי קַדֵּשׁ וְלֹא מִקְרָא
קַדֵּשׁ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּלָהּ מוּעֲדִים מִקְרָאֵי קַדֵּשׁ
קְרִינֵן בְּהוּ. אָבַל נִפְקֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה יּוּמָא
דְּכַפּוּרָא דְּלֹא אֲשַׁתַּכַּח בְּהוּ חֲדוּתָא, דְּהָא
אִינוּן דִּינָא הוּוּ, אָבַל אֵלִין תְּלַתָּא, זְמַינִין
מִקַּדֵּשׁ, לְחֲדוּתָא לְכֹלָא, לֹאֲשַׁתְּעַשְׂעָא בְּהוּ
בְּקוּדִשָׁא בְּרִיף הוּא, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (דברים יב)
וְשִׁמַּחְתֶּם לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם, וּכְתִיב (דברים כז)
וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךָ. בְּהַאי יּוּמָא דְּשַׁבָּתָא,
אֲתַנְשִׁי כָּל צַעְרָא וְכָל רוּגְזָא וְכָל דוּחְקָא מִכָּל
עֲלָמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ יּוּמָא דְּהִילּוּלָא דְּמַלְפָא,
דְּנִשְׁמַתִּין אֲתוּסְפֵן, כְּגוֹוֹנָא דְּעֲלָמָא דְּאֲתִי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יְהוּדָה, כְּתִיב (שמות כ) זְכוֹר

מַעֲלָה אוֹתוֹ. וְאִם נֹאמַר שִׁי"ד
שָׁחַל לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת, נִדְחִית
סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ מִלְּפָנֵי סְעוּדַת
הַפֶּסַח - שׁוֹנֵה הַפֶּסַח, שְׁסְעוּדַת
שַׁבָּת נִדְחִית מִכַּמְה גְּוֹנִים: אָחַד
בְּשִׁבְלֵי מִצּוֹת וּמְרוּרִים, שְׁצַרִּיף
שְׂאֲדָם יִהְיֶה תָּאב. וְאָחַד מִשׁוּם
פִּסַּח. וְהָרִי לַחֵם אֵינוּ נִצְמָא מִשֵּׁשׁ
שְׁעוֹת וּמַעְלָה, שְׁעֵרִיכַת הַשְּׁלַחֵן
בְּלֵי לַחֵם אֵינָה עֵרִיכָה.

וְאִם תֹּאמַר בֵּינֵן - בֵּינֵן מִתְּר, מִשׁוּם
שְׁהֵלַב תָּאב (שגורר. ס"א
שגורר). אָבַל מִיּוּמֵי הַשְּׁתַדְּלִיתִי שְׁלֹא
כְּטַלְתֵי סְעוּדַת שַׁבָּת, אֲפִלוּ אוֹתָם
יָמִים שְׁנִמְצָא בּוֹ. בַּיּוֹם הַזֶּה שָׂדֵה
הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים מִתַּבְּרָךְ,
וּמִתַּבְּרָכִים עֲלִיוֹנִים וְתַתּוֹנִים,
וְהַיּוֹם הַזֶּה הוּא הַקְּשׁוּר שֶׁל
הַתּוֹרָה.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כֵּךְ הִיָּה עוֹשֵׂה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּזַמְנֵן שְׁעֲלַתָּה סְעוּדַת
שַׁבָּת, עוֹרָף שְׁלַחְנּוּ וּמִשְׁתַּדַּל
בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה, וְהִיָּה אוֹמֵר:
הָרִי סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ שְׂיַבֵּא לְאָכַל
אֲצִלִּי מִשׁוּם כֵּךְ נִצְמָצַת שַׁבָּת
עַדִּיפָה כָּל מִכָּל הַזְּמַנִּים
וְהַחֲסִים, וְנִקְרָאת קַדֵּשׁ וְלֹא מִקְרָא
קַדֵּשׁ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל הַמוּעֲדִים
קוּרָאִים בְּהֵם מִקְרָאֵי קַדֵּשׁ. אָבַל
יוֹצֵאִים רֵאשׁ הַשָּׁנָה יּוֹם כַּפּוּר
שְׁלֹא נִצְמָצַת בְּהֵם שְׁמַחָה, שְׁהָרִי
הֵם דִּין הֵם, אָבַל אֵלוּ הַשְּׁלִשָּׁה
מְזַמְנִים מִהַקְּדֵשׁ לְשִׁמַּחַת הַכָּל,
לְהַשְׁתַּעֲשֵׁעַ בְּהֵם בְּקִדּוּשׁ בְּרוּף
הוּא. זֶהוּ שְׁכַתוּב (דברים יב)
וְשִׁמַּחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם,
וְכַתוּב (שם כז) וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי ה'
אֱלֹהֶיךָ. בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה נִשְׁכַּח
כָּל הַצַּעַר וְכָל הַרוּגְזָא וְכָל הַדּוּחַק
מִכָּל הָעוֹלָם, מִשׁוּם שְׁהוּא יּוֹם
הַלּוּלֵת הַמֶּלֶךְ, שְׁנוּשְׁמוֹת
מִתּוּסְפּוֹת, כְּמוֹ שְׁהוּלָם הַבָּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק לְרַבִּי יְהוּדָה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֵלָיָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְתֵיבַת עֲוֹנוֹתֵינוּ

מִנְקֵד

וּבֹ
ט"ז
סְפָרִים

סֵפֶר

מֵאֲזוֹרוֹת
הַיָּהוּד

מִנְקֵד

וּבֹ ט"ז סְפָרִים